

„Азъ съмь са отъ сега раска́лла,
„И у` това весма изла̀гала,
„Что съмь тебе тѣгы иска́зала,
„Поголѣмъ поводи за жалость да́ла!“

И така са въ той день растана́хъ,
Въ жалосно мълчаніѣ остана́хъ.
Аделаида примѣти въ лицѣ-то
Форнозово жалость, и въ сьрдцѣ-то
Ахъ! велико лошо начьртáнѣ,
Тѣгы горкы, още отча́нѣ.
„О! какко съмь на правила чѣдо,
„И колко съмь са владала лѣдо,
„Та съмь толко прѣдъ нег' говоріла,
„И неговѣ жалость поднови́ла,
„Съсз тѣй съмь го повечь уврѣди́ла,
„И нѣговы раны разрани́ла.
„Что тѣй можь да бѣде да съ той чіни,
„Отъ менъ по за несчастливъ да съ пріми?“
Рече она като са растáна,
И сама безъ него катъ остáна.
Послѣ той день, нито вѣше свірка,
Ни за разговоръ вѣ нѣкой дірка.
Свакый почна одъ тамъ да съ уклáна,
Ни единъ дрѣгого вече състáна;
Само единъ поглѣдъ милостівыи,
И въздышакъ сьрдца жалостівыи!
Кога то бы ѿ Форнозъ примѣтилъ;
Жалость, тѣгъ въ сьрдце бы ускѣтилъ,